

Quan la calor no pot amb la il·lusió

Llagostera va viure ahir en primera persona l'estrena del seu equip a la Segona Divisió B. Ho va fer un Municipal que, de mica en mica, s'adapta a la trajectòria ascendent del seu equip que, tot i caure ahir, té la intenció de no abaixar els braços

Eloi Amagat va enviar una pilota al travesser al primer temps.

LLAGOSTERA | C.R.

D

e mica en mica, la gent de Llagostera i rodalies es treu la mandra de sobre. Són les 5 i escaig i el sol peta de valent. No hi ha embussos, tampoc cues de cotxes als volts de la zona esportiva. Però s'hi veu moviment. Quelcom hi passa al Municipal. Dos mesos d'aturada, dos mesos d'estiu després de l'exitosa campanya a

Tercera i tornem-hi. Però aquest cop, la cosa va de debò. S'han acabat els equips de Regional o voltar per camps veïns. La Segona B s'ha instal·lat a Llagostera i l'estrena, si bé agafa alguns desprevinguts, es viu amb intensitat al menut camp del club gironí. Només s'hi apleguen uns centenars d'espectadors, però els qui hi treuen el cap bé que fan fressa. Alguns més que d'altres, però animen l'equip malgrat els gols en contra i la derrota final. L'animen i l'aplaudeixen, sonorament, just al xiulet final.

Són 90 minuts intensos sota un sol de justícia. Forta calor i un bon grapat d'abelles rondan la improvisada zona de premsa. Unes quantes cadires blau-i-vermelles serveixen al menut desplegament de mitjans que no vol perdre's detall de la primera experiència del Llagostera a la Segona Divisió B. Tampoc s'ho perd TV3. Això ja són paraules majors. Sembla que això no va de broma.

Ha pujat un esglaó el club ?d'Isabel Tarragó. Un més, després d'un ascens encadenat de categories que s'estén des de fa un bon grapat de temporades. Però això no ha fet que el Municipal de Llagostera hagi perdut l'essència que el converteix, encara, en un club menut que, amb fam, humilitat i molta il·lusió, vol créixer.

Hi assisteix el públic de sempre. El de tota la vida. Xalen de valent uns i d'altres a les graderies mentre els jugadors escalfen. Els nens i nenes corren pels voltants, mentre, ja amb els jugadors als vestidors, els sortidors d'aigua donen l'última ruixada al camp, mullant a més d'un despistat.

Ja no hi ha les cadires de bar de tota la vida, ni el menut altioplà del costat de la Tribuna que ha estat substituït per una superfície plana en la qual s'ha col·locat una filera de cadires de plàstic amb els colors de l'equip. No s'omplen, doncs n'hi ha alguns que prefereixen veure el partit dempeus. Pares, mares, joves i quitxalla. També hi diuen la seva des de la graderia Chechu, Jose i Jandro, futbolistes de la primera plantilla del Girona.

Tots ells, veuen com l'inici del partit s'ha d'endarrerir; una càmera de televisió, en un desplegament mai vist al Municipal, ocupa una zona no reglamentària. Cap problema, es mou i endavant. El partit ja és en dansa, però sembla que el sol, qui ja comença a empipar a més d'un, no té ganes de marxar. Es queda a veure la primera galleda d'aigua freda de Javi Gómez. També la segona. Segueix ben lluent el gol de Marc Mas i, malgrat que ja està de capa caiguda, encara treu un xic el cap en la tercera diana dels visitants.

El marcador sembla irremuntable, però l'afició encara hi creu. Hi ha crits, aplaudiments, ànims i algun o altre bram. El futbol es viu a Llagostera. Potser en petit comitè, en família. Una família, però, ja de Segona B.

